BRONZ, ARGINT ŞI, MAI ALES, AUR...

Filele calendarelor ne apropie rapid de startările fierbinți de la Tampere, orașul gazdă al ediției din acest an a campionatelor mondiale de caiac-canoe. Prilej, desigur, de anticipații și comentarii, de speranța unor noi victorii și a afirmării realizate de sportivii români. În așteptarea lor, ne face deosebită plăcere să reamintim cititorilor drumul plin de strălucire pe care reprezentanții țării noastre l-au străbătut pînă acum, o retrospectivă ce cuprinde, totodată, elogiul sincer adresat marilor performeri ai competiției care reunește elita caiacului și canoei din întreaga lume într-o confruntare sportivă de la o ediție la alta mai dificilă prin numărul și valoarea concurenților.

Cursa s-a terminat! În colecția lui Aurel Vernescu va străluci încă o medalie de aur. Multiplul campion al lumii este astăzi antrenor al lotului național de caiac și marea lui dorință este ca elevii pe care-i pregătește să îmbogățească necontenit palmaresul atît de bogat al caiaciștilor și canoiștilor români

Foto: Paul ROMOȘAN

„BRONZUL" LUI MIRCEA ANASTASESCU

MACON, 1954. Pentru prima oară în istoria caiacului românesc, un sportiv român urcă pe podiumul învingătorilor. Numele lui — **Mircea Anastasescu**, un sportiv binecunoscut, iubit și prețuit deopotrivă pentru modestia și puterea sa de luptă. A cucerit atunci medalia de bronz în finala câștigată de marele Frederikkson, multiplu campion olimpic, mondial și european.

Momentul primei afirmări de prestigiu în arena internațională...

PRIMUL TITLU...

PRAGA, 1958. Canoiștii români **Simion Ismailciuc** și **Dumitru Alexe** (cu doi ani înainte — campioni olimpici) se numărau printre favoriții probei de dublu. Confirmare strălucită! Ei au câștigat atunci finala disputată pe apele Vltavei și iată că în vitrina celor mai prețioase trofee era așezată la loc de cinste prima medalie de aur cucerită de sportivii români la „mondialele" de caiac-canoe.

A fost — la Praga — ...seria canoiștilor. La excelenta victorie realizată de Ismailciuc și Dumitru s-au adăugat alte două performanțe de prestigiu — locul II ocupat de **Achim Sidorov** și **Lavrenti Calinov** (în proba de dublu fond) și locul III cîștigat la simplu fond, de **Nichifor Tarara.**

ȘASE MEDALII DE AUR!

JAJCE 1963. Așadar, cinci ani de la ediția trecută, ani de mari progrese înregistrate de echipajele românești care le dădeau dreptul să aspire la întîietate. Bilanțul a fost cu adevărat triumfal. O pregătire excelentă, o mare putere de dăruire, o exemplară voință de luptă — toate au concurat la obținerea unui succes de care ne aducem aminte cu plăcere și mîndrie. La această ediție a campionatelor, reprezentanții țării noastre au cucerit șase titluri mondiale, patru medalii de argint și una de bronz. Pînă la C. M. de la Jajce doar canoiștii reușiseră performanțe de a se întoarce victorioși de la campionatele lumii. De data aceasta, pe lîngă cele două succese realizate de **Simion Ismailciuc** (C 1—1 000 m) și **Alexandru Iacovici — Achim Sidorov** (C 2—1 000 m) au fost înregistrate... 4 titluri cucerite de caiaciști: K 1—500 m **Aurel Vernescu**, K 2—500 m! **Vasile Nicoară — Haralamb Ivanov**; K 2—1 000 m: **Vasile Nicoară — Haralamb Ivanov**; K 1—4×500 m: **Anton Ivănescu — Vasile Nicoară — Haralamb Ivanov — Aurel Vernescu.**

Începem să scriem despre tripli și dubli campioni mondiali!

DEPLINĂ CONFIRMARE VALORICĂ

GRUNAU, 1966. Pe pistele cunoscutei baze de sporturi nautice din Berlin, sportivii români reușesc confirmarea deplină a valorii ridicate demonstrată la ediția anterioară a campionatelor mondiale. Aceasta, în pofida faptului, că echipa suferise o substanțială întinerire, aproape jumătate din componenți fiind debutanți la C. M. „Schimbul de ștafetă" fusese, însă, excelent pregătit și echipa României a reușit să încheie greaua întrecere de la Grünau cu o colecție de 5 medalii de aur, una de argint și una de bronz. Pe tabelul de onoare al deținătorilor titlurilor mondiale se scria cu majuscule numele multor sportivi români: K 1—500 m: **Aurel Vernescu**, K 2 — 1 000 m: **Aurel Vernescu — Afanasie Sciotnic**, K 4—1 000 m: **Afanasie Sciotnic — Mihai Turcaș — Dimitrie Ivanov — Anton Calenic**, C 2—1 000 m: **Vicol Calabiciov — Serghei Covaliov**, C 2—10 000 m: **Petre Maxim — Aurel Simionov.**

Așadar, debutanții au strălucit!

CURSA MEDALIILOR DEVINE MAI GREA

COPENHAGA, 1970. În lumea caiacului și canoei se produc evidente mutații valorice. Echipele Uniunii Sovietice și Ungariei cunosc o ascensiune impresionantă. Crește numărul adversarilor redutabili, crește considerabil valoarea unor echipaje din R.D. Germană, R.F. Germania, Danemarca, Suedia, Austria; se înregistrează participări din Mexic, Statele Unite, Japonia, Coasta de Fildeș... Cursa medaliilor este, neîndoios, din ce în ce mai grea. Și totuși două splendide victorii ale canoiștilor prin echipajele de dublu **Ivan Patzaichin — Serghei Covaliov** (1 000 m) și **Petre Maxim — Aurel Simionov** (10 000 m), precum și trei locuri II și un loc III.

DUPĂ ULTIMELE FINALE MONDIALE...

BELGRAD, 1971. Anul preolimpic îi reunește pe campionii padelei și pagaei pe apele de la Ada Ciganlija. Finalele aduc reprezentanților noștri două titluri, două locuri II și cinci locuri III. Campionii lumii la această ultimă ediție sînt **Afanasie Sciotnic — Cuprian Macarencu — Vasile Simionenco — Costel Cosnița** (la K4 — 10 000 m) și **Gheorghe Simionov — Gheorghe Danilov** (la C 2 — 500 m).

...ȘI ÎNAINTEA STARTULUI DE LA TAMPERE

TAMPERE, 26—29 IULIE 1973. Echipa de caiac-canoe a României, aureolată de strălucirea celor **16 MEDALII DE AUR, 11 DE ARGINT ȘI 10 DE BRONZ**, cucerite la edițiile anterioare ale campionatelor mondiale, este pregătită să-și onoreze cu cît mai frumoase succese impresionantul palmares, rezultat al condițiilor create pentru o dezvoltare și un progres necontenit, oglindă a talentului, hărniciei sportivilor, a pasiunii și competenței antrenorilor.

Tuturor echipajelor noastre — gata de start — le dorim succes deplin!

Dan GÂRLEȘTEANU

Sportul Magazin

FOCUL NICIODATĂ STINS AL SPERANȚEI ȘI AL AMBIȚIEI...

DOINA SPÎNU

a prins de trei ori, în ultimul moment, pragul de aur

Proba de săritură în lungime a junioarelor a fost una dintre cele mai gustate întreceri ale triunghiularului atletic desfășurat la Erfurt. Prin amenajarea sectorului de elan și a gropii în paralel cu pista de alergare, spectatorii au avut prilejul de a urmări din tribună, de la numai cîțiva metri, pasionanta dispută a tinerelor atlete. Și încă ce dispută...

Pe parcursul concursului vîntul a suflat din șoate în rafale și acestea au picat în două rînduri chiar pe elanul principalei favorite **Yutta Fernys** (R.D. Germană), purtînd-o mai întîi spre 6,20 m și apoi la 6,25 m. Se părea că favorita publicului va cîștiga fără dificultate, mai ales că înaintea ultimei serii de încercări, cînd ea conducea detașat, vîntul s-a oprit din senin. Și totuși cu o ultimă săritură tinără noastră reprezentantă **Doina Spînu** realiza ce nu mai spera nimeni: un rezultat de 6,28 m, care i-a adus victoria și un nou record național de junioare, cea de a doua performanță europeană a anului.

Pentru tînăra elevă (are numai 16 ani) a antrenorului **Ilie Nicolae**, la fel de puțin cunoscut marelui public ca și talentata atletă din Pitești, a fost fără doar și poate cel mai mare succes al unei activități ce abia însumează trei ani. În 1969, Doina s-a aflat pentru prima dată în fața unei gropi de sărituri, iar zborul ei a măsurat exact 4 metri. În primul an competițional (1971) — 5,69 m, în cel următor, o cifră identică. Abia în 1972 avea să rețină atenția specialiștilor cu o săritură de 6,03 m, ceea ce pentru o fată de 15 ani nu era de loc rău.

Cartea ei de vizită: S-a născut la 9 mai 1957 în comuna Dîrmănești din județul Bacău, are 1,68 m și 59 kg și este elevă în clasa a X-a a Liceului Zinca Golescu din Pitești. Multiplă campioană și recordmană de junioare, atletă cu cele mai mari șanse de a urca pe podiumul de premiere al campionatelor europene de la Duisburg. Un amănunt interesant: **Doina Spînu** și-a stabilit ultimele trei recorduri naționale de junioare (6,03 m — 6,19 m și acum 6,28 m), de fiecare dată, din ultima încercare.

Faptul este fără îndoială ieșit din comun, chiar și în afara granițelor țării. El probează, cum nu se poate mai bine, un talent excepțional dublat de o rară putere de concentrare și dorință de continuă autodepășire. Adică acele elemente care îl propulsează pe sportiv spre cele mai înalte trepte ale măiestriei.

Fericită după dublul succes de la Erfurt, Doina Spînu primește felicitările principalei sale adversare, Yutta Fernys

Foto: Manfred FROMM-Erfurt

„Totuși — ne mărturisea Doina, fericită după ultimul ei record — aș prefera ca de acum înainte să reușesc asemenea performanțe din prima încercare. Aș avea mai puține emoții. Și dv., probabil!

— Vreo dorință specială acum, în pragul unui bogat sezon competițional?

— Sînt atît de multe... Poate un titlu balcanic, poate vreo medalie la „europene". Vă promit că voi încerca. Deocamdată atît, căci pînă la cei 6,30 m ai Vioricăi Viscopoleanu, mai am o cale lungă de parcurs...

Adrian VASILIU

HEMINGWAI — '75

Dacă ar fi trăit la 21 iulie 1973 ar fi avut 75 de ani. Ar fi fost un bărbat impozant, cu înfățișare maiestoasă, viguros, cu ochii vii, sclipind de inteligență, cu o barbă de lup de mare. A murit violent, înainte a de împlini 62 de ani, în iulie 1961. Cei șaizeci de ani pe care i-a trăit, au fost însă ani plini, trăiți la o maximă intensitate, scriitorul obținînd de la viață, prin propriile-i calități, aproape totul i aventură, glorie, dragoste.

Ernest Hemingway a fost toată viața un om activ, un neastîmpărat. Ca și marii săi contemporani Faulkner, Dos Passos, Steinbeck, el este atras de timpuriu de ziaristică și, la 19 ani, se înrolează în Crucea Roșie Americană — de pe frontul din Europa. Aici este rănit grav și acest eveniment îi determină, într-un fel, destinul de scriitor. Trăiește mult timp la Paris, dar în timpul războiului civil din Spania, e reporter în primele rînduri, militînd contra fascismului. Îl întîlnim apoi vînînd cu măiestrie în Africa, pescuind cu pasiune în mările și oceanele lumii, admirînd cu înfocare luptele cu tauri, conducîndu-și iahtul în Pacific sau Atlantic, zburînd cu avionul, ca un aviator profesionist.

În cel de-al doilea război mondial, este de asemenea printre luptători, corespondent de presă, zburînd în misiuni de luptă, urmărind submarine fasciste. Intră în Parisul eliberat, odată cu trupele franceze.

El însuși un adept al întrecerii, Hemingway a iubit și a admirat spectacolul sportiv, competiția dreaptă, loială. În Cuba, unde a locuit o vreme, juca base-bal cu Fidel Castro. Peste tot putea fi văzut la concursurile de tir, la cursele hipice, la meciurile de box sau la întrecerile de atletism.

În literatura americană, de la Jack London încoace, nici un scriitor n-a surprins cu atîta finețe și precizie secvențe din culisele sportului, cum a făcut-o el. De pe pozițiile unui perfect cunoscător, el demască aspectele nocive ale profesionismului, afacerismului, corupția, parazitismul. În același timp, el apără ceea ce sportul are mai frumos și mai pur: cinstea, corectitudinea, bărbăția, camaraderia.

Schițele lui, **„Campionul" „Cincizeci de bătrîne", „Capitala lumii", „Bătrînul meu"**, sînt, din punct de vedere literar veritabile capodopere, imortalizînd momentele amare din existența unor sportivi profesioniști.

Povestirea sa **„Bătrînul și marea"** i-a adus consacrarea definitivă și, în anul 1954, premiul Nobel pentru literatură. Este în această povestire-bijuterie o viguroasă filozofie de viață, filozofie a neîngenunchierii, a luptei și credinței permanente în victorie. Este propriul său crez, propria sa convingere pe care și-a materializat-o permanent.

DORIN ALMAȘAN

CĂSĂTORIE ÎNTRE DOI CAMPIONI AI SCHIULUI

Recent s-a oficiat la Brașov căsătoria civilă între doi campioni ai schiului alpin. Îi recunoașteți desigur din fotografie pe Dan Cristea, multiplu campion național și balcanic de schi și Maria Cimpeanu, componentă a țării la slalom pe anul 1972.

În ciuda verii, și a căldurii, fericitul eveniment a fost asistat de o „gardă alpină" constituită din prieteni și colegi, în realitate adversarii cei mai înverșunați ai celor doi pe terenurile de schi ale țării. Printre aceștia enumerăm pe N. Ghimbășanu, Daniela Munteanu, Ion Bobiț, Constantin Văideanu, Virgil Brenci etc...

După cum se vede, adversarii nu l-au slăbit din ochi nici un moment, nici cu ocazia căsătoriei civile...

ȘTIAȚI CĂ?...

...fostul președinte al C.I.O., Avery Brundage, are 85 de ani? Ceea ce nu știați, în orice caz, este că zilele trecute el s-a căsătorit cu Maria Reuss, în etate de 36 de ani.

...reprezentativa feminină de fotbal a Argentinei întreprinde un turneu în Europa? Ea va susține primul meci, la 26 iulie, în orașul Lucca, împotriva reprezentativei similare a Italiei.

...cele mai vechi recorduri atletice sînt cele ale Luxemburgului la 100 m și săritura în lungime? Din 1936, nici un atlet al Marelui Ducat nu a reușit să obțină mai mult de 10,6 sau 7,44 m.

Birocrație sportivă

LA 80 DE ANI, PE BICICLETĂ...

Ne-a scris pensionarul Ion Alexandru Olaru, din Breaza, unul dintre cei mai virstnici practicanți ai sportului cu pedale din țara noastră, autorul unor lungi excursii pe bicicletă.

În 1967, pe cînd împlinea 75 de ani, Ion Alex. Olaru a parcurs la ocolul munților Făgăraș și a masivului Bucegi, parcurgînd 650 km în numai 6 zile. După doi ani, temerarul călător a încălecat din nou pe șa pornind spre Suceava; a străbătut în mai puțin de două săptămîni 1 000 km, devenind astfel un personaj cunoscut la Breaza și „eroul" unei scurte relatări, laudative, publicată de ziarul Scînteia, la rubrica „Faptul divers". Sărbătorirea celei de a 80-a aniversări a zilei de naștere, a fost făcută de pasionantul ciclist amator... pe bicicletă. Se afla pe ruta Porțile de Fier — Pitești, unul din ultimele segmente ale Turului României, început spre Brașov, continuat la Oradea, Timișoara, Orșova și întregit pe Valea Oltului.

Scrisoarea despre care vorbeam la începutul acestor rînduri are — ne explică Ion Alex. Olaru, pe o jumătate de pagină — o motivație aparte: octogenarul ciclist se pregătește din nou de drum, lustruindu-și „mașina" și umplîndu-și rucsacul, fînaintea unei călătorii pe care o speră cea mai lungă (peste 2 000 km) de pînă acum.

La vîrsta la care alții s-au retras, precauți, spre sobe și prisăci, vesnic tînărul Ion Alexandru Olaru nu se sfiește să înfrunte vîntul și ploile, stabilind recorduri de kilometri și... longevitate, greu de egalat.

Nu ne rămîne decît să-i urăm drum bun și... nici o pană de cauciuc!

D. MORARU-SLIVNA

RĂSPUNDE Don Popescu

PETRE STOICA, COMUNA TĂLMĂCIU. **„Iubesc atît de mult fotbalul, încît nu mă voi despărți de el, nici cînd voi muri".** O asemenea declarație de dragoste n-am auzit nici în „Romeo și Julieta"! La 23 de ani, socotiți că a venit vremea să deveniți arbitru de fotbal. Începutul trebuie să-l faceți, urmînd un curs de arbitri. C.J.E.F.S.-urile organizează, periodic, astfel de cursuri. Interesați-vă, la Sibiu.

M. VICTOR CORNEL, PLOIEȘTI. Ați găsit singur răspunsul. Ce aș mai putea adăuga eu?

GHEORGHE GROZAVU, PETROȘANI. Mi-e foarte greu, recunosc, să reconstitui arborele genealogic al unora dintre echipele noastre de fotbal. Cred că s-ar încurca și istoricii! Despre C.F.R. Cluj

se poate spune, totuși, că este o urmașă a fostei formații clujene de acum un sfert de veac. Ferar.

GETA DRĂGAN, SLOBOZIA. **„Știu că în anul 1971, echipa actorilor de teatru a jucat într-un meci de fotbal echipa cîntăreților, din care făceau parte Dan Spătaru și Aurelian Andreescu. Dar nu am reușit nici pînă acum să aflu rezultatul meciului și autorii golurilor".** Nici eu nu știu care a fost rezultatul. Să vedem, poate că îl găsesc în „Anuarul F.I.F.A.".

AUREL GHENDAR, ARAD. Catrenul este cam înțîrziat, dar, evident, pe un pat de spital, zîmbetul înfrîzie uneori. Dulce fericiri în orice caz, i Pentru că v-ați refăcut în urma gravului accident suferit, 2. Pentru catrenul trimis, pe marginea finalului campionatului Diviziei A la fotbal:

Campioni, la luptă mare,
Au ieșit DINAMOVIȘTII,
Iar tricouri de onoare
Le țesură... TEXTILIȘTII!

ING. VIOREL FERAM, RÎMNICU VÎLCEA. **Echipa de hochei pe gheață a Canadei va mai juca în Grupa A?".** Întrebarea dv. m-a mai... răcorit. Poate că da, poate că nu. Deocamdată, însă, nu se poate vorbi despre o altă reglementare decît cea prezentă. 2. Pe terenul de joc.

AUREL NICULESCU, CÎMPULUNG MUSCEL. Ne întrebați dacă un junior are voie să participe la o cursă maraton? O asemenea participare nu este recomandabilă, din punct de vedere medical, motiv pentru care regulamentele noastre atletice interzic prezența juniorilor în probele de maraton. În unele țări occidentale, nu există, însă, această interdicție, ajungîndu-se și la desfășurarea unor probe de maraton rezervate... femeilor. Natural, în aceste cazuri, este vorba de exhibiționism, nicidecum de sport.

ING. ION MIU, MOLDOVA VECHE. În vara anului 1968, cînd numărul divizionarelor A la fotbal a fost mărit de la 14 la 16 echipe, s-a desfășurat un baraj în patru pentru ocuparea ultimelor posturi. Au concurat Progresul și Steaua roșie, care retrogradaseră din divizia A și liderii celor două serii ale Diviziei B, Crișul Oradea și Politehnica Galați. Barajul a dat șanse egale de cauză fotbaliștilor de la Progresul și Crișul.

R. P., TÎRGU MUREȘ. Nu înțeleg de ce plîngeți pe umărul meu pentru „relele cuvinte" pe care cunoscutul scriitor Eugen Barbu le-a spus la adresa echipei dv. favorite, Rapid. Vă asigur, în orice caz, că nici Rapidul nu are vreun dinte împotriva lui Eugen Barbu, după cum nici el nu s-ar putea supăra, odată, definitiv, pe această echipă, de care îl leagă amintirile tinereții. Pă-

rinții dv. nu v-au dojenit cînd erați mic și făceați cîte o poznă? Și sînt convins că ați făcut mai puține decît Rapidul!

VASILE PĂVĂLUȚĂ. Dreptatea este de partea dv., în ambele cazuri.

VASILE ORHEN, SUCEAVA. Ați vrea să revedeți meciul Dinamo — Rapid, din returul campionatului, care, sub toate aspectele, a fost foarte reușit. Poate că, într-o „duminică fără fotbal", televiziunea va transmite înregistrarea făcută atunci.

ION GRUIA BUCUREȘTI. Fratele dv. are dreptate. Se pare că nu citiți ziarul cu atîta atenție, cît susțineți. Altfel, n-ați fi făcut această confuzie.

Ilustrații: N. CLAUDIU

„CLENCIURI"

DIVIZIA „A":

— Dînd sălaș acestor soli,
Mi-am sporit, acuma — vara,
Avuția cu doi poli:
POLI — IAȘI și TIMIȘOARA!

AL. CLENCIU

„POLI" TIMIȘOARA ȘI SUPORTERII EI

În sfîrșit, Timișoara are din nou echipă de fotbal în „A". Este lesne de închipuit bucuria timișorenilor. Și tare sus arăți au fost bănățenii, din 1966 încoace! Acum, din nou vor urmări „pe viu" pe Steaua, Dinamo, Rapid, F.C. Argeș și poate și alte echipe, de peste hotare.

Stau de vorbă cu unul dintre cei mai vechi și mai devotați „chibiți" ai lui Poli. Îl știu eu, îl știe toată Timișoara, Bănatul, să nu zic toată țara, încă de pe vremea cînd formația Politehnicii începea cu Boros, Corbuș, Nicolaevici și se termina cu... Dee, Meghie.

— Ce echipă, tovarășe. Dar nici asta a noastră de astăzi nu ne face de rîs, spune dînsul.

— Cum a fost, nea...

— Uite, tovarășe, dacă îmi promiți că nu vei scrie cum mă cheamă, îți spun tot, tot ce dorești să știi. Înțeleși?

— Deci, cum a fost cu promovarea?

— Greu, mult am avut de suferit cu toții. Poate că de multe ori, noi suporterii eram mai obosiți decît fotbaliștii. Evident, însă, greul l-au dus jucătorii și acest antrenor al nostru, bată-l norocul să-l bată, copilul nostru din Rudna, Ion Ionescu — dumneata ca bănățean știi unde vine acest sat, nu?

— Ce nu au reușit alte nume mari, de rezonanță a reușit Ionescu din Rudna...

— Nu-i destul că ai nume. Trebuie să dorești, să vrei, să lupți, să fii aproape de jucători, să te faci înțeles de conducere, să-i mobilizezi pe cei din jurul tău și alte o mie de calități.

— Chiar așa, nea...

— A avut și cîțiva băieți foarte buni fotbaliști, foarte buni studenți. Mare lucru. Notează-i: Arnăutu, Mehedințu, Maier, Bojin, Schiopu...

— Se pare că a avut și sprijin mare.

— Din toate părțile, de la toate organele. A avut Politehnica anul acesta și anul trecut, ce nu a avut în toți anii trecuți. Auzi, tovarășe, sauna, bazin de recuperare, instalație de oxigenare, mingi, tricouri. Dar galeria! Sînt vreo 300—400 de membri, toți studenți. Au tricouri alb-vișinii comandate special. Steaguri, lozinci, muzică. Tot timpul meciului cîntă. A trecut timpul cînd la Timișoara era huiduită echipa oaspete. Acum, primește flori. Iar șeful galeriei, studentul Seracin, este fenomenal. Am auzit de alte galerii, dar pun rămășag că și la capitolul acesta tot „Banatu-i fruncea". Pentru începutul campionatului, se fac pregătiri, se înnoiește repertoriul, înțelegi?

— Dar vorba e, ce facem în „A"?

— Rezistăm...

— Nea... văd că ești la zi cu toate noutățile, cu toate problemele Politehnicii. Faci parte din conducerea secției?

— Jumătate din pensie îmi ajunge să fiu prezent pe toate stadioanele, să urmăresc echipa. O iubesc și o ajut cît pot. Cît despre faptul dacă fac parte din conducerea secției... Păi dacă toți care iubim echipa asta am face parte din conducere, nu ne-ar ajunge stadionul „1 Mai" pentru ședințele săptămînale. Înțelegi?

— Înțeleg.

GH. GLISICI

VACANȚĂ FĂRĂ FOTBAL

Scriu de-acasă.
De la mare.
Din vacanța estivală.
Unde-mi odihnesc, la soare,
Bucuria.
Anuală.

Am o cameră frumoasă
Cu vedere înspre far
Și-am mereu guvizi la masă
De la un vecin
Pescar.

Am grădină de legume,
Am și-un arbore umbros,
Am prieteni puși pe glume
Și mai am
Și timp frumos.

Sînt pe-aici dudui bronzate
Cu privirea ca un clește.
. . . . . .
Cum se vede,
Am de toate,
Dar ceva tot îmi lipsește:

Din această afluență
De lumini ce mă pătrund,
Îmi lipsește o prezență:
A balonului rotund...

În vacanță
Ce-mi dă mia
De iluzii de sezon,
Sînt lipsit de bucuria
Drumului
Spre stadion...

Îmi lipsește tensiunea
Pentru-acel 1—X—2,
Ce se potolește lunea,
Că să reînceapă joi.

Fotbal!
Poate se cuvine
Să ieși temporar din rol,
Dar pentru un timp,
Vezi bine,
Lași în noi
Un mare „gol".

Uneori, las plaja baltă,
Părăsesc în grabă cortul
Și — cu alții laolaltă —
Stau
S-apuc și eu un „Sportul".

Sorb
Cu dioptrii atente
Notele obișnuite:
Pregătiri,
Antrenamente
Și concursuri
Cam grăbite.

Văd pe plajă
Zeci de semeni
Ce tînjesc de dorul sferei
Ce-a cuprins
Sub lauri gemeni,
Longitudinile Terei.

Și atunci,
Spontan,
Se-alege
O echipă, care-n slip
Deservește sportul-rege
Pe terenul de nisip.

Însă face ghiminoul
(Dar și lipsa de control)
Să expediem balonul
Într-un tip
Dat cu nămol.

Dînd apoi
(Înfrînți de soare)
Mîngîea unor copii
Ne refugiem în mare
Cu aceleași nostalgii.

Și în apa
Ca opaiul,
Răcorind pe subsemnatul,
Îmi zîmbesc, luptînd cu valul:
„Vine el, Campionatul...".

FRED FIREA